

hed for, at det, saa vidt gørligt, sikrer mod økonomiske Følger af Ulykkestilfælde, og endelig saaledes, at de Omkostninger, som paalægges Arbejdsgiverne og Staten, kan siges at være overkommelige og svarende til, hvad man under Hensyn til den Standard, hvorunder vi lever i vore Dage, maa finde rimeligt.

Som ærede Medlemmer vil have set af Betænkningen, er det lykkedes at samle alle Udvalgets Medlemmer om en fælles Indstilling og at opnaa Ministerens Tilslutning dertil. Selvfølgelig har denne Enighed maattet købes med Indrømmelser paa visse Punkter, saaledes at ikke alle Medlemmer eller alle de i Udvalget repræsenterede Grupper har faaet alle deres Ønsker opfyldt, men i det store og hele tror jeg at turde sige, at samtlige Medlemmer, om end hist og her med nogen Reservation, har maattet erkende, at det opnaaede Resultat er fyldestgørende. Naar jeg begyndte med at sige, at vi har bestræbt os for at føre de Principper, som skal gælde for Lovforslaget, igennem saa ensartet som muligt, maa jeg straks tilføje, at der indenfor Udvalget har været et Flertal, som fandt, at der i hvert Fald paa et enkelt Punkt er en Brist, og det er med Hensyn til Forsikringen af Arbejdere, hvis Gerning er af rent tilfældig, forbigaende Art, og som beskæftiges i Arbejdsgiverens private Husholdning eller Tjeneste. I Lovforslaget, saaledes som det oprindelig var fremsat af den højtærede Minister i det andet høje Ting, var det Princip gennemført, at saadanne Arbejdere var undtagne fra Forsikring, og det synes da ogsaa rimeligt at stille sig paa et af de to Standpunkter: enten at medtage alle disse tilfældige og forbigaende Arbejdere, uanset hvad det er for Arbejdsgivere, som beskæftiger dem, eller ogsaa at undtage dem alle. I det andet høje Ting er man gaaet den Middelvej at medtage saadanne, som arbejder hos Arbejdsgivere, der i øvrigt hører ind under Loven, men undtage dem, der arbejder hos saadanne Arbejdsgivere, som ikke falder ind under Loven. Der har, som sagt, i Udvalget været et Flertal, som fandt dette noget irrationelt, og naar dette Flertal ikke desto mindre ikke har foreslaaet nogen Ændring for at opnaa en Forandring i dette Forhold, er det under Henviisning til, at en Ændring af rent praktiske Grunde vanskeligt kunde komme til at gaa i Retning af, at man under alle Omstændigheder medtog alle saadanne Arbejdere, saa at man altsaa maatte søge

tilbage til den Form, der oprindeligt var foreslaaet af den højtærede Minister, hvoraf Konsekvensen vilde blive, at saadanne Arbejdere i alle Tilfælde vilde være undtagne. Man har nemlig her maattet indrømme, at der i det Ræsonnement var noget berettiget, som gik ud paa, at det hos saadanne Arbejdsgivere, der i øvrigt hører ind under Loven, i visse Tilfælde kunde medføre en vis Uhyggefornemmelse, hvis ikke ogsaa en tilfældig Arbejder, som arbejdede indenfor vedkommendes private Bedrift, kom ind under Forsikringen, naar de øvrige Arbejdere i den private Husholdning, som var fast antagne, Tjenestepiger og lignende, var forsikrede. Dette har for det Flertal, som i øvrigt gerne havde set en Ændring, vejet saa stærkt til, at man har besluttet sig til at frafalde sit Ønske og ikke at foreslaa nogen Ændring paa dette Punkt, idet man er gaaet ud fra, at det for saadanne Arbejdsgivere, som i øvrigt hører ind under Loven, ikke i Praksis vil medføre nogen væsentlig Vanskelighed at medtage saadanne løse Arbejdere.

Ligeledes har man fra flere Sider indenfor Udvalget ønsket Appelspørgsmaalet formet paa en lidt anden Maade, end det nu indstilles til dette høje Ting. Som det vil være bekendt, blev denne Sag kort berørt ved første Behandling af dette Lovforslag i denne Sal, og det blev fra det Partis Side, paa hvis Vegne jeg havde den Ære at tale, fremhævet, at man kunde ønske Appel direkte til Højesteret, idet man gik ud fra, at Sager af den Art, naar de var behandlet af Raadet, forelaa saa godt oplyste, at Højesteret var i Stand til at træffe sin Afgørelse, mens der imidlertid fra anden Side — ogsaa her i Salen — ønskedes langt videre Adgang til Appel etableret end den, jeg havde gjort mig til Talsmand for. Da endelig Ønsket om Appel ikke fandt nogen Støtte fra den højtærede Ministers Side eller fra de Radikales eller Socialdemokraternes Side, idet man i disse Grupper mente, at det var ønskeligt, saaledes som Forholdene laa, at faa Spørgsmaal af den Art afgjort i Løbet af saa kort Tid som muligt, var det efter deres Mening rimeligt at blive staaende ved Bestemmelsen om Appel fra Raadet til Indenrigsministeren, hvis Afgørelse skulde være inappellabel. Jeg tror imidlertid, at det Ændringsforslag, som Udvalget med Tilslutning af den højtærede Minister har tilladt sig at stille som Ændringsforslag Nr. 17, virkelig i saa Henseende vil betyde et ganske væsentligt Fremskridt, idet vi er